

[Friis-Skotte.]

§ 16, foroges i øvrigt Aar for Aar gennem en Del nye Statsbaneanlæg, som hører til denne Kategori.

Vil man nu udover denne for to Aar siden gennemførte Nedskrivning af 172 Mill. Kr. yderligere nedskrive 100 Mill. Kr., ja, saa kan man jo gøre det. Og vil man i Stedet for 100 Mill. Kr. nedskrive 200 Mill. Kr., saa bliver der selvfølgelig saa meget mindre at forrente for Banerne, det vil sige, det maa forrentes andetsteds paa Finansloven.

Den højtærede Minister anfører, at det er saa haabløst baade for Administrationen og for Personalet at se paa de Summer, som nu findes opført til Forrentning. Og jeg kan jo kun give den højtærede Minister Ret i, at med den førte Takstpolitik lades alt Haab ude.

A. C. Mortensen: Jeg takker den højtærede Finansminister for hans klare Udtalelse om, at Udpantning for Ejendoms-skatter ikke maa ske i fast Ejendom, for saa vidt der er egnet Løsøre. Den højtærede Minister finder ingen Anledning til at udsende et Cirkulære derom, idet han siger, at enhver Retsbetjent ved det. Desværre har Retsbetjenten i Viborg hidtil ikke vidst dette, idet han konsekvent har pantet i fast Ejendom med alt Tilbehør, hvilket har voldt adskillige Ulemper, i enkelte Tilfælde Ulykker, for vedkommende Restanter — jeg forudsætter, at vedkommende Retsbetjent ikke har handlet imod bedre Vidende. Jeg haaber imidlertid, at der efter den højtærede Ministers klare Udtalelse vil ske en Ændring i dette Forhold; og saa er Hensigten med min Henvendelse opnaaet.

Jeg takker ogsaa den højtærede Finansminister for hans Udtalelse om, at det er henstillet til Retsbetjentene, at de ikke benytter Sagførere mere end højest nødvendigt. Ogsaa denne Henstilling er haardt tiltrængt.

Jeg takker ligeledes den højtærede Forsvarsminister for hans Udtalelse om, at værnepligtige, der opholder sig i Udlandet, ikke vil blive nappet, fordi de kommer hjem paa en Ferie. Det skal være mig en stor Glæde at efterkomme Ministerens Ønske at meddele mit Blad den Velvillie, Militæret derved viser, uden at jeg skal henfalde til nogen Forherligelse af Militæret, hvad Ministeren aabenbart ønsker.

Men det var nu ikke blot de værnepligtige, der kommer hjem paa Ferie, jeg omtalte; nej, det var ogsaa de værnepligtige, der forud har opholdt sig i Udlandet

i en Aarrække og kommer hjem for at bosætte sig her; det er urimeligt, at disse Folk, som kommer hjem i 30 Aars Alderen eller saa, skal springe Soldat og maaske endda straffes. Jeg gentager derfor min Opfordring til den højtærede Minister om, naar Militærlovene nu kommer til Behandling, at søge gennemført en Ændring, saa at de Folk, der kommer hjem i en Alder, da de i Virkeligheden ikke er egnet til at trække i Militærtrøjen, kan blive fri derfor.

Derimod kan jeg ikke takke den højtærede Indenrigsminister for hans Modtagelse af de Ønsker, jeg fremførte fra praktiske Husflidsfolk, om Ministeren ikke vilde medvirke til en Omorganisation af „Dansk Husflidsselskab“, saaledes at dets Ledelse kunde blive valgt efter den almindelige Valgret af praktiske Husflidsfolk. Den højtærede Minister stillede sig, som sagt, aldeles uvillig derved; han syntes at være tilfreds med, at „Dansk Husflidsselskab“s Bestyrelse delvis fornyer sig selv ved Knopskydning, og mente, at der vilde kunne komme Tilfælde, hvor jeg vilde finde det uheldigt, hvis Ministeren vilde blande sig i Ledelsen. Jeg vil sige, at jeg vilde finde det saare rimeligt, om man altid herinde fra stillede det Krav til Foreninger, der søgte Støtte af Staten, at de styredes efter den almindelige Valgret; og det synes jeg ogsaa, at „Dansk Husflidsselskab“ skal. Jeg beklager, at den højtærede Minister er uenig med mig deri.

Maa jeg saa udtale min Glæde over, at det ærede Medlem Hr. Axel Møller synes at have opdaget, at den Aldersrentelov, han ogsaa selv var med til at gennemføre sidste Sommer, virker højt uheldigt. Det ærede Medlem nævnte nogle Eksempler derpaa, og der kan nævnes utallige af den Slags. Jeg staar her med et Brev fra en Mand, der spørger, hvorledes hans Moder skal forholde sig. Hun faar 31½ Kr. om Maanedens Aldersrente og giver 20 Kr. i Husleje, og hun kan ikke faa bevilget ekstra Hjælp, saaledes at der er nogen Mulighed for, at hun kan komme igennem. Vedkommende var klar over, at det var ganske umuligt for hende at opnaa Aldersrente, saaledes at hun kan eksistere, og hun har derfor henvendt sig til Kommunen om at komme ind under det offentlige Fattigvæsen, men det har Sogneraadet foreløbig nægtet. Nu er jeg blevet spurgt, om jeg ikke kunde give Raad om, hvorledes hun skulde bære sig ad for i hvert Fald at opnaa saa meget, at hun kan komme ind under det offentlige Fattigvæsen — der er desværre adskillige af de Aldersrentenydere, som er henvist til udelukkende at leve af det, Aldersrente-